

Для того, щоб інновація запрацювала на користь підприємства і стала невід'ємним компонентом його конкурентоспроможності ряд науковців пропонують дотримуватися таких вимог [5]:

- 1) керівництво повинне визначити інноваційну стратегію, планувати інноваційні портфелі й заохочувати створення важливої цінності;
- 2) необхідно ототожнювати інновацію з діловим менталітетом компанії;
- 3) інновація повинна відповідати бізнес-стратегії компанії;
- 4) потрібно урівноважити творчість й отримання цінності так, щоб компанія генерувала нові, успішні ідеї і в той же час отримувала прибуток від своїх вкладень;
- 5) необхідно нейтралізувати так звані «організаційні антитіла», які вбивають продуктивні ідеї тільки тому, що ті не вписуються в загальноприйняті норми;
- 6) варто створювати інновації у вигляді мережі, як всередині компанії, так і з її межами, адже сама мережа, а не окремі особистості, є основним будівельним матеріалом для інновацій;
- 7) необхідно корегувати системи параметрів і винагород задля того, що управляти інновацією і створити правильну поведінку.

Зростання ефективності інноваційної діяльності підприємств повинне базуватися на розробці концепції стратегічного управління, що вимагає чіткого формулювання цілей ефективного управління інноваціями, точного визначення основних концептуальних понять та категорій, які достатньо повно відображають інноваційну діяльність.

Інноваційний розвиток має бути одним з головних напрямів діяльності підприємств, задля їх активного поступу, здатності до конкурентоспроможності та якісної організації структури підприємства.

Джерела та література

1. Бобко Л. О. Сучасний стан розвитку інноваційної діяльності підприємств. *Сучасний рух науки: тези доп. II Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (28–29 черв. 2018 р.)*. Дніпро, 2018. С. 35–39. URL: https://www.researchgate.net/profile/Musiyenko_Angelina/publication/
2. Закон України «Про інноваційну діяльність». *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2002. № 36. Ст. 266. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>
3. Сиротина Т. А. *Англо-русский русско-английский современный словарь + граиатика*. Москва: ЗАО «БАО – ПРЕСС», 2002. 992 с.
4. Давила Т., Эпштейн М., Шелтон Р. *Работающая инновация: как управлять ею, измерять её и извлекать из неё выгоду/пер. с англ. Т. Ф. Козицкой*. Днепропетровск: Баланс Бизнес Букс, 2007. 320 с.

Резніченко А. – аспірант кафедри вищої математики
ДВНЗ «КНЕУ імені В. Гетьмана»
м. Київ, Україна

Інноваційні засади становлення розвитку економіки України

Невизначеність України з питаннями міжнародних відносин, відсутність єдиних глобалізаційноінтеграційних імперативів економічного розвитку, взаємовигідної парадигми співробітництва з усіма економічними партнерами України, постійні дискусії щодо визначення інтеграційного вектора подальшого розвитку свідчать про привілейованість політичних та власних інтересів певних урядовців перед економічними інтересами країни. Вище зазначені причини обумовлюють скорочення рівня економічного розвитку країни, рівня життя населення (за виключенням чисельно незначної, але фінансово могутньої групи великих власників, які ще на початку становлення незалежності України спромогли заволодіти капіталом та в подальшому примножити його), підвищення рівня безробіття, посилення структурних диспропорцій економіки, орієнтацію на експортно-сировинну модель розвитку економіки, прискорення розвитку

низькотехнологічного виробництва, домінування переробної промисловості з випуском продукції низької стадії переробки, низький рівень високотехнологічного виробництва. Все це призводить до деіндустріалізації країни. Негативний досвід економічного розвитку, який базувався на галузевих принципах, свідчить про необхідність зміни концепції економічного розвитку з використанням нових форм, яка буде враховувати глобалізаційні процеси, реалії розвитку економіки України та позитивний світовий досвід. Така концепція повинна базуватися на принципах інноваційності, тобто впровадження інноваційних розробок в економічний розвиток України, що дозволить перейти на інноваційну модель розвитку економіки країни.

Питанням стратегічного розвитку країни, формуванню парадигм і концепцій розвитку, в тому числі і інноваційного розвитку присвячено роботи багатьох вітчизняних вчених. Однак в умовах трансформації економіки, переходу розвинених країн на постіндустріальне суспільство, кризової ситуації національної економіки відкритим залишається питання переходу на інноваційну модель розвитку економіки, визначення основних положень інноваційної політики, інструментів забезпечення розвитку [2].

В сучасних умовах розвитку відбувається активний перехід розвинутих країн світу від економіки індустріального типу, ефективність якої будується більшою мірою на використанні капіталу, до постіндустріальної економіки, ефективність якої визначається розвитком і використанням саме теоретичного знання. На перші позиції виходять галузі, безпосередньо засновані на використанні досягнень фундаментальної науки, інформації і знань, результатом діяльності яких є інновації. Інновації перетворюються на важливий фактор економічного розвитку країни. Стаючи потужним імпульсом прогресивної трансформації економіки та суспільних відносин, вони дозволяють задовольнити потреби суспільства за рахунок створення товарів та послуг високої якості, підняти рівень життя населення. Нажаль Україна базується на традиційних технологіях, започаткованих ще на ранніх стадіях індустріалізації. В результаті цього сучасний рівень економічного розвитку України характеризується скороченням рівня реального ВВП. За останні п'ять років спостерігається поглиблення кризових явищ, що підтверджується поступовим скороченням обсягів промислової продукції. В значній частині таке скорочення обсягів виробництва обумовлено воєнними протистояннями на Сході України, що призвело до втрати більш ніж 20 % економічного потенціалу країни та низьким рівнем конкурентоспроможності національних підприємств [4].

До головних проблем, які гальмують розвиток інноваційної активності реального сектору економіки країни слід віднести [1–3]:

- 1) парадигму «закритих інновацій»;
- 2) слабку мотивацію інноваційної активності реального сектору економіки України;
- 3) еміграцію провідних фахівців і вчених;
- 4) на сьогодні відкритим залишається питання обліку інтелектуальної власності у вартості підприємств України;
- 5) відсутність конкурентоспроможної прогресивної системи підготовки фахівців з різних галузей економіки та можливості реалізації інтелектуального потенціалу в Україні;
- 6) відсутність реальної системи реформ;
- 7) слабкі системи захисту інтелектуальної власності та ефективного управління;
- 8) відсутність механізмів стимулювання та заохочення інноваційної діяльності;
- 9) відношення та вплив економічно розвинених країн щодо розвитку інтелектуального потенціалу та економічного потенціалу України в цілому.

Перспективним шляхом розвитку України є перехід на інноваційну модель розвитку, що базується на формуванні та узгодженні взаємовигідних зв'язків між підприємствами, інноваційним сектором, переході на модель «відкритих інновацій», модель потрійної спіралі управління інноваційним циклом. Це дозволить активізувати структурну перебудову економіки та удосконалити її матеріально-технічну базу з метою досягнення її сприйнятливості до науково-технічних новацій; більш досконало і глибоко обґрунтувати соціально-економічну доцільність, можливість впровадження науково-технічних розробок на стадії їх планування з урахуванням

рівня пріоритетності і престижності на ринках; підвищити рівень фінансування НДДКР з урахуванням цього аспекту законодавчою базою, а також розширити масштаби залучення позабюджетних коштів, особливо для інноваційної діяльності. Однак цього не можливо буде досягти, якщо не подолати корупцію. Для організації ефективного управління інноваційним розвитком необхідне постійне обстеження і прогнозування впливу змін на функціонування та розвиток структури економіки країни. Доцільно створити систему моніторингу, яка сприятиме підвищенню ефективності управління процесом реалізації програм, направлених на інноваційний розвиток України.

Джерела та література

1. Егоров И. Ю. Инновационная Украина – 2020: основные положения национального доклада. *Економіка України*. 2015. № 9. С. 4–18.
2. Згуровський М. З. Університетська модель інноваційного розвитку України. URL: <http://kpi.ua/>
3. Мосов С. Инновационный путь развития экономики Украины: барьеры и инструменты. URL: http://ru.golos.ua/ekonomika/innovatsionnyiy_put_razvitiya_ekonomiki_ukrainyi_bareryi_i_instrumentyi_1521
4. Офіційний сайт Державного комітету статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

Ридзель Ю. – аспірант

Науковий керівник: д. е. н., проф.
М. Забаштанський
Національний університет
«Чернігівська політехніка»
м. Чернігів, Україна

Інновації державного регулювання сфери охорони здоров'я України

Сфера охорони здоров'я є однією з провідних елементів національної економіки, ефективно функціонування якої дає змогу забезпечити здоров'я нації, національну економічну безпеку та національні економічні інтереси. Проте, розвиток відносин у сфері охорони здоров'я протягом останніх років не можна назвати стабільним, що обумовлено відсутністю дієвих форм державного регулювання сфери. Державне регулювання сфери охорони здоров'я є однією з найважливіших складових державної політики країни, оскільки інтегрує стан охорони здоров'я суспільства та результативність національної економіки в єдине ціле. З огляду на те, що в умовах інформаційної економіки відбувається системне збільшення психологічного, емоційного та фізичного навантаження на людину, питання охорони здоров'я та розробки комплексу заходів щодо державного регулювання інноваційного розвитку даної сфери набувають особливої гостроти та актуальності.

На думку багатьох дослідників, головною функцією державного регулювання охорони здоров'я України є створення правової основи комплексних засобів правового характеру, в тому числі у створенні правової основи економічних відносин в умовах реформування сфери. Одним з ключових питань які постають перед суб'єктами господарювання сфери охорони здоров'я є питання обсягів джерел та форм їх фінансового забезпечення, вирішення якого потребує державного регулювання [2].

Головними напрямками держави в регулюванні сфери охорони здоров'я має бути вдосконалення наявної системи фінансування сфери та пошук нових джерел фінансового забезпечення, у вигляді медичного страхування та лікарняних кас. Залучення додаткових джерел фінансування медичної сфери сприятиме розвитку системи медичного страхування в країні, яке пов'язано з необхідністю забезпечення громадян доступними, якісними і різноманітними медичними послугами. Саме медичне страхування може стати додатковим джерелом фінан-